

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΩΡΑΙΑ ΤΗΣ ΒΑΡΚΕΛΩΝΗΣ

Ἡ Δόνα Μερσεντές ἔννοωσ ἓνα χέρι πού ἐσφιγγε τὸ δικό της. Εἶδε ἔξαφνα τὸν Δὸν Ζερό κοντά της καὶ ἀναστέναξε βαθεῖα!

— Σαῖς εἶπες; τοῦ εἶπε. Πῶς ἦλθατε ἐδῶ;

— Ἦλθα γιὰ σᾶς...

— Γιὰ μένα; Ἐδῶ στήν ἐκκλησία; Δὲν σῖς εἶπα πῶς εἶνε ἐπικίνδυνο καὶ γιὰ τοὺς δύο αὐτὸ;

— Μοῦ ἐδείξατε πῶς μὲ συμπαθεῖτε, Δόνα Μερσεντές. Αὐτὸ μοῦ ἀρκεῖ. Ἀδιαφορῶ γιὰ τὸν κίνδυνο.

Ἐκεῖνη ἔγινε κατακόκκινη.

— Ἐπαῖза σὺν παιδί. Ἐξαχστέ το, δὸν Ζερό.

— Πῶς νὰ τὸ ξεχᾶσω! Μὲ μάγεψε γιὰ πάντα ἡ ὁμορφιά σας... Δὲν φοβοῦμαι τὸν κίνδυνο. Εἶσθε τόσο ὠραία!

Εἶσθε ἓνας ἀγγελος, Σενωρίτα. Ὅταν σφιγγῶ τὸ λευκο αὐτὸ χεράκι, εἶμαι ὁ εὐτυχέστερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Βοηθήστε με, γιατί χάνομαι... Σᾶς ἀγαπῶ τρελλά! Σᾶς σκέπτομαι μέρα καὶ νύχτα. Γιατί μὲ κυττάζετε ἔτσι; Εἶσθε θυμωμένη; Ἀφήστε τὸ χεράκι σας, πού εἶνε ἡ παρηγοριά μου... Ἀν τὰ λόγια μου σᾶς προσβάλλουν, θὰ σιωπήσω...

Ἡ Δόνα Μερσεντές ψιθύρισε:

— Δὲν ξέρω... Θέλω νὰ σπατάστε καὶ θέλω νὰ σᾶς ἀκούω διαρκῶς... Πῶς ἐξηγεῖται αὐτὸ;

— Ὁ δὸν Ζερό τὴν ἐκύτταζε, ἐστατικός.

— Ἀφήστε με, τῆς εἶπε τέλος, νὰ μέλω ἀκόμα. Ἀφήστε με νὰ διαβῶ στὰ μάτια σας τὴν εὐτυχία μου. Σᾶς τὸ ζητῶ γονατιστός.

— Στὴν ἐκκλησία! Θὰ γονατίσετε στήν ἐκκλησία μπρὸς σὲ μιὰ θνητή! Δὲν ξέρετε πῶς ὁ Θεὸς θὰ μᾶς τιμωρήσῃ καὶ τοὺς δύο;

Τὸν εἶδε ὅμως τόσο ὠχρὸ καὶ λυπημένο, ὥστε τὸν λυπήθηκε καὶ τοῦ ψιθύρισε:

— Δὸν Ζερό, ὄλα μᾶς χαρίζουν... Ὁ πατέρας σας εἶνε ἐχθρὸς μας... Ἐν τούτοις δὲν θέλω νὰ σᾶς χᾶσω!

Ὁ νέος ἐπνίσε μιὰ κραυγὴ χαρᾶς.

— Ὡστε μ' ἀγαπάτε! Ποτὲ, ποτὲ δὲν θὰ ξεχᾶσω αὐτὸ πού μοῦ εἶπατε! Τὸ εἶπατε μπροστὰ στήν εἰκόνα τῆς Παναγίας. Ἀς τῆς ζητήσωμε νὰ κάμῃ ἓνα θαῦμα γιὰ μᾶς, γιὰ τὴν ἀγάπη μας...

Ἡ Μερσεντές φοβήθηκε, ὅταν ἀκουσε αὐτὰ τὰ τολμηρὰ λόγια.

— Τὶ τρελλά! εἶπε. Τώρα πειδὲ δὲν γίνονται θαύματα. Τίποτα δὲν θ' ἀλλάξῃ τὴ γνώμη τοῦ πατέρα μου. Εἶνε ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς σας. Ποτὲ δὲν θὰ συναινέσουν οἱ γονεῖς μου στὸ γάμο μας. Ὅσον κι' ἂν ἀγαπιόμαστε...

— Ὡστε μ' ἀγαπάτε; εἶπεν ὁ δὸν Ζερό, τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ! Εἶπατε αὐτὴ τὴ λέξι πού δὲν τολμοῦσα νὰ προφέρω, ὠραία μου Μερσεντές, διαμάντι μου, ἄνθος τῆς ζωῆς μου; Εἶσαι ἡ λατρεία μου, ἡ σκέφι μου. Εἶσαι ἡ ζωὴ μου καὶ τὸ μέλλον μου. Ἐπρόφερες αὐτὴ τὴ θεία, τὴν ἀξέχαστη λέξι κι' αὐτὸ θὰ πῆ πῶς μ' ἀγαπᾶς, γλυκειά μου!

Ἡ Μερσεντές ἐγέλασε μ' ἀφέλεια μικροῦ παιδιοῦ.

— Ὅλοι οἱ νέοι λέτε τὰ ἴδια, εἶπε εἰρωνικά.

— Εἶσαι κακιά! Γιατί μοῦ θυμίζεις πῶς ὄλοι σ' ἀγαποῦν; Εἶπεν ὁ νέος μὲ θλίβιν.

Ἐκεῖνη τὸν ἐκύτταξε μὲ τὰ βελουδένια γλυκὰ μάτια της ἀρκετὴ ὥρα κι' ὕστερα τοῦ εἶπε:

— Ἀν ἔλθετε στὸ χορὸ τῆς δουκίσσης Ἀντιλάρ μεθαύριο, θὰ μὲ συναντήσετε ἐκεῖ. Νὰ φορέσετε ὅμως μάσκα γιὰ νὰ εἶμεθα ἐλεύθεροι νὰ μιλήσομε.

— Καὶ πῶς θὰ μὲ γνωρίσῃς ἀγάπη μου;

Χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ ἡ Μερσεντές, τοῦ ἔρριξε στὰ χεῖρια ἓνα μαντίλι ἀπὸ ἄσπρη νταντέλλα καὶ ἐξηφανίσθη.

Ἡ Δόνα Μερσεντές ἐλάτρευε τὴν δὸν Μιγκὲλ Ζερό. Μὲ ἀγωνία περίμενε τὴν βραδεῖά τοῦ χοροῦ. Ὑπῆρχε μεγάλη ἐχθρα μεταξὺ τὸν δύο οἰλογενειῶν, ἀλλὰ τὰ ἐμπόδια δυνάμωναν τὴν ἀγάπη της.

Ἡ Ἰσπανίδα θυσιάζει τὰ πάντα γιὰ τὸν ἄνθρωπο πού της ἀρέσει. Ἡ Μερσεντές ἦταν ἕτοιμη νὰ ἔγκαταλείψῃ τὸ σπίτι της, τὸν πατέρα της, τὰ πάντα, γιὰ τὸν δὸν Μιγκὲλ Ζερό!

— Ὅτι ἀρραβωνιασθοῦμε κρυφὰ ἀτόψε, εἶπε τὸ βράδυ τοῦ χοροῦ στὴν ἀράπισσα πού τὴν εἶχε ἀναθρέψῃ καὶ τὴν ἐλάτρευε. Μοῦ παῖ αὐτὸ τὸ φόρεμα;

— Εἶσαι σὺν βασίλισσα κυρά μου!

— Τὸ πρωὶ ἐπῆγα στὴν ἐκκλησία. Παρακάλεσα τὴν Παναγία. Τὴν παρακάλεσα νὰ στείλῃ τὸν Μιγκὲλ στὴν ἐκκλησία καὶ νὰ μοῦ τὸν δώσῃ σύζυγό μου. Ἡ Παναγία ἄκουσε τῆς παρακλήσεις μου. Ἐστειλε τὸ Ζερό στὴν ἐκκλησία καὶ θὰ μὲ βοηθήσῃ ὡς τὸ τέλος ἡ Χρῖς της.

— Κι' ὁ πατέρας σας; ρώτησεν ἡ μαύρη.

— Τὶ θὰ κάμῃ; Θὰ ὑποκύψῃ στὸ τέλος, ὅταν ἰδῇ πόσο μεγάλη εἶνε ἡ ἀγάπη μας.

Ἡ Μερσεντές εἶχε χτενίσαι μὲ

τέχνη τὰ ὠραία καὶ πλούσια μαλλιά της. Μιὰ χτένα μὲ μαργαριτάρια ἐστύλιζε τὸ δημορφο κεφαλάκι της. Τὰ μάτια της ἔλαμπαν.

Ἐξαφνα ἀκουσε τὸ κουδούνι τοῦ τηλεφώνου. Μιὰ ἀγνωστὴ φωνὴ εἶπε αὐτὴ φράσι:

— Εἰδοποιήσατε τὴν Δόνα Μερσεντές ὅτι ἡ δούκισσα Ἀντιλάρ θὰ στείλῃ τὴν ἀμέσως τὸ ἀμάξι της νὰ τὴν πάρῃ

— Ὤρα! ἰδέα, εἶπε ἡ Μερσεντές. Ἴσως ἡ δούκισσα ἔμαθε πῶς ὁ πατέρας μου εἶνε πολὺ ἀπασχολημένος ἀτόψε. Ἀπὸ τότε πού ἐγίνε Διοικητὴς δὲν εἶνε ἐλεύθερος οὔτε λεπτὸ. Δὲν ἔχει καιρὸ οὔτε νὰ κοιμηθῇ. Ἐργάζεται τόσο πολὺ ὁ καυμένος ὁ μπαμπᾶς!

Ἡ Μερσεντές ἀγνοοῦσεν ὅτι μόνο μὲ τὴν τρομοκρατία κυβερνοῦσε ὁ πατέρας της τὸν τόπο...

Ἡ Δόνα Μερσεντές πῆρε κατόπιν τὴν βεντάγια της, ἐφόρεσε τὸ λευκὸ κεντημένο σάλι της καὶ ἐτρέξε στὸ γκαρμεντὸ ὅπου ὁ πατέρας της ἐεργάζετο μὲ τὸν γραμματέα του.

— Μπαμπᾶ ἄκουσε! Ἡ δούκισσα μοῦ τηλεφώνησε πῶς θὰ στείλῃ τὸ ἀμάξι της νὰ μὲ πάρῃ. Μ' ἀφίνεις νὰ πάω μόνη μου;

Τὸ σκληρὸ πρόσωπο τοῦ μαρκησίου ἐπῆρε μιὰ ἐκφρασι τρυφερότητος. Ἡ Μερσεντές τοῦ ἦταν ἡ μόνη χαρὰ τῆς ζωῆς του.

Ἀπῆντησε.

— Ἀφοῦ θέλεις, πήγαίνε μόνη σου μικροῦλά μου. Τὴν ἐσφιξε κατόπιν στὴν ἀγκαλιά του, μὰ ἔξαφνα ἓνα παράξενο προαίσθημα τὸν ἔκαμνε νὰ διαστῆσθῃ. Ἦξευρε πῶς ἡ κόρη του ἦταν ὀνομαστή γιὰ τὴν ὁμορφιά της καὶ ὅλοι τὴν ἀποκαλοῦσαν: «Ἡ ὠραία τῆς Βαρκελώνης»!

Ὁ γέρω μαρκησίος παρετήρησε μιὰ παράξενη λάμψιν στὸ νσανικὸ προσώπίκι της.

Ἀναστέναξε τέλος καὶ εἶπε: Πήγαίνε μαργαριτάρου μου. Τὰ μεσάνυχτα θὰ ἔλθω νὰ σὲ πάρω.

Ἡ Μερσεντές πέταξε * ἡ στὴν κάμαρά της.

Ὁ Διοικητὴς ἐμίμνε μόνος. Μιὰ παράξενη σκέφι πέρασε ἀπὸ τὸν νοῦ του.

— Γιατί ἡ δούκισσα στέλνει τὸ ἀμάξι της, ἀφοῦ μᾶς περιμένει νὰ πᾶμε μὲ τὸ δικό μας; Τελευταίως γίνονται τόσα δυστυχήματα!.. Μήπως....

Φόναξε ἀμέσως τὸν γραμματέα του.

— Σαρία! Ζήτησε τὸν ἀριθμὸ τῆς δουκίσσης. Βίλλα Μαριπόζα. Γρήγορα!

Ὁ νέος ἔσπευσε νὰ ὑπακούσῃ. Σὲ λίγο ἐκάλεσε τὸν διοικητὴ:

— Μᾶς ἐδῶσαν γραμμὴ... Ὀρίστε! Ὁ Μαρκησίος ἔσπευσε στὸ τηλέφωνο:

— Δούκισσα;... Στῖς;... Καλησπέρα σας! Τὰ σέβη μου, Κυρία... Να, θὰ ἔρθωμε. Σᾶς ἐκάλεσα γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ τὴν καλωσύνη σας... Πῶς;... Δὲν τηλεφωνήσατε πῶς θα στείλετε τὸ ἀμάξι σας, νὰ πάρῃ τὴν κόρη μου;

Φαίνεται πῶς ἡ δούκισσα ἀπῆντησε ἀρνητικῶς. Ὁ Διοικητὴς ἔγινε κατακλιτρινός. Ἐτρεψε! Μὲ ὑπόκοφον φωνή, διέταξε τὸν γραμματέα του:

— Σαρία! Σὲ λίγα λεπτά θὰ ἔλθῃ ἓνα ἀμάξι. Δώσε διαταγή νὰ κλείσουν ὄλες ἡ πόρτες τοῦ κήπου μόλις φτάσει. Ὁ κακοῦργος, ὁποιος κι' ἂν εἶνε, δὲν πρέπει νὰ γλυτώσῃ.

Ἐδῶσε κατόπιν τὸ πιστόλι τοῦ στὸν γραμματέα, μὲ μιὰ ἐκφραστικὴ χειρονομία.

Ὁ Σαρία ἀπεμακρόνθη βιαστικὰ!

Τὸ μέγαρον ἦταν βυθισμένο στὸ σκοτάδι.

— Εὐτυχῶς ἡ Μερσεντές εἶνε ἐδῶ, ἐπιθύρισε ὁ μαρκησίος. Ἡ ἠθελαν φαίνεσται, νὰ μοῦ τὴν κλέψουν! Ποιὸς ὅμως; Γιατί; Τὸ μυστήριον θὰ φανερωθῇ ἐπὶ τέλος!

Ἐπῆγε σιγὰ στὴν πόρτα τοῦ δωματίου τῆς Μερσεντές καὶ κρυφάκοιτο. Ἡ Μερσεντές ἦταν ἀκόμα ἐκεῖ. Τραγουδοῦσε. Ὁ πατέρας της ἐσπρωξεν τὴν πόρτα καὶ τὴν βρῆκε μπροστὰ στὸν καθρέφτη της. Ἐλαμπε ἀπὸ ὁμορφία!

Ἡ νέα, μόλις τὸν εἶδε, ἐτρέξε * καὶ τὸν ἀγκάλιασε.

— Εἶμαι ἕτοιμη, εἶπε. Ἀκούω τὸ ἀμάξι πούρχεται. Φεγγω μπαμπᾶ.

— Μὴ βιάζεσαι τόσο πολὺ, κοροῦλά μου.

Ἡ Μερσεντές τὸν κύτταξε ἔξαφνα κατ'ἀματια καὶ ταράχτηκε.

— Γιατί εἶσαι τόσο χλωμὸς μπαμπᾶ; Τὶ ἔχεις; Μήπως εἶσαι θυμωμένος μαζί μου; Εἶσαι ἀρρωστος; Θεέ μου! Τὶ σοῦ συμβαίνει; Ἐφώναξε.

Ἐξαφνα ἀκούστηκε νύκτις στὴν ὄσιν ἀποροβρισμοί. Ἡ νέα ταράχτηκε.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΑΣ ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

(Η χρονογραφία τοῦ 1837 κληματογραφικῶς)

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

- Δημοσιεύεται ὁ Νόμος περὶ ἐξυβρίσεων ἐν γένει καὶ περὶ τύπου.
- Ἀπὸ τὸ Τηρολόγιον τοῦ Φόρου Ἐπιτηδευμάτων σταχυολογούμεν τινὰς ἀξιοπεριέργους ὀνομασίας ἐπιτηδευμάτων τῆς ἐποχῆς : Σκουφᾶς καὶ πεσᾶς, Ταينوπλέκτης, Τουτουνητῆς, Μπασματῆς, Λαδομυλωνᾶς, Τζωμουκτῆς, Τηγανοδιορθωτῆς, Κεραμυδᾶς, Τουβλάρης.
- Παύεται ὁ κ. Α. Πολυζωΐδης ἀπὸ τὴν θέσιν Ὑπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, Ἐκκλησιαστικῶν κ.λ.π. καὶ μετατίθεται εἰς τὸν Ἄρσιον Πάγον ὡς ἀντιπρόεδρος.
- Διορίζεται ὁ κ. Γ. Γλαράκης Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν, καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

- Ὁ ἱππότης κ. Ρουδχαρτ παραιτεῖται τῆς θέσεως τοῦ Γραμματέως τῆς Ἐπικρατείας ἐπὶ τοῦ Β. Οἴκου καὶ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν. Διορίζεται ἀντ' αὐτοῦ ὁ κ. Ζωγράφος μέχρι τοῦδε πρέσβυς εἰς Κωνσταντινούπολιν.
- Παύεται τῆς θέσεως τοῦ Ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὁ κ. Μπότασις καὶ διορίζεται τοιοῦτος εἰς ἀντικατάστασίν του ὁ ἄχρι τοῦδε Γενικὸς Ταμίς κ. Γ. Σπανιολάκης.
- Ἡ «Ἀθηνᾶ» τῆς 11ης Δεκεμβρίου δημοσιεύει κύριον ἄρθρον ἀρχόμενον διὰ τῶν ἐξῆς : «Μία τῶν πράξεων σίτινες θ' ἀφήσουν ἐποχὴν εἰς τὰ χρονικὰ τῆς Βασιλείας Ὀθωνος εἶνε ἢ τῆς τσελευταῖος Τετάρτης καθ' ἣν ὁ Βασίλεις μετ' ἡμᾶς Διάταγμα τῶν ἐπιτροπῶν τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ξένων καὶ τὸ ἐνεπιστεύθη εἰς χεῖρας τῶν Ἑλλήνων.»
- Τὸ εἰς τὸ ἄρθρον τῆς «Ἀθηνᾶς» ἀναφερόμενον Διάταγμα ἔχει ὡς ἐξῆς : «Διάταγμα περὶ προεδρίας εἰς τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον. Ὅταν ἐλέω Θεοῦ Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος. — Ἐχομεν σκοπὸν νὰ προεδρεύωμεν συνήθως ἡμεῖς οἱ ἴδιοι τὸ Ἡμέτερον Ὑπουργικὸν Συμβούλιον, εἰς δὲ ἐκείνας τὰς συνεδριάσεις, πῶς ὅποιας δὲν παρευρισκόμεθα, ἀναθέτομεν διὰ τοῦ παρόντος τὴν προεδρίαν εἰς τὸν Ἡμέτερον ἀντιπρόεδρον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας κ. Γ. Κουντουριώτην καὶ κωλυόμενον τούτου, εἰς τὸν ἀντιπρόεδρον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας κ. Α. Ζοῦμην».

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

- Ποιὸν σκοτώθουν ; φώναξε.
- Ο Μαρκήσιος ἐπιθύρισε :
- Σάπα, σάπα ! Μὴν τρομάξεις. Δὲν εἶνε τίποτα, παιδί μου. Ἐγλύτωσες ἀπὸ ἓνα φοβερὸ κίνδυνον. Καὶ τώρα ἔχει τὸν λόγο ἡ δικαιοσύνη. Ὁ κακοῦργος θὰ τιμωρηθῆ !
- Ποιὸς κακοῦργος ; ἐφώναξε ἡ κόρη μετ' ἀγωνία.
- Ἦθελαν νὰ μᾶς ἀπατήσουν, παιδί μου. Νὰ σὲ πάρουν ἀπὸ μένα. Ἐτηλεφώνησα στὴ δούκισσα. Τὸ ἀμάξι αὐτὸ πού ἦρθε δὲν ἦταν δικό της.
- Ἡ Μερσεντὲς ἔτρεμε δλόκληρη ; Ἐνα φορικτὸ προαίσθημα ἐδάγκασε τὴν καρδιά της. Μία μυστηριώδης δύναμις τὴν ἔκανε νὰ τρέξη στὴν πόρτα φωνάζοντας.
- Κι' ἂν δὲν ἦσαν κακοῦργοι, πατέρα ;
- Ἀκούσθηκε συγχρόνως ἓνα χτύπημα στὴν πόρτα. Ἦταν ὁ γραμματεὺς.
- Ἡ διαταγὴ σας ἐξετελέσθη, εἶπε μετ' ἐνθουσιαστικῆς φωνῆς τὸν μαρκήσιο.
- Θέλω νὰ μάθω τὰ ὀνοματὰ τους, ἐκραύγασε τότε ἡ νέα.
- Δὲν ἦσαν πολλοί. Ἐνας μόνον. Τὸν ξεκάναμε ! Φοροῦσε στολή... Βρήκαμε ἐπάνω του αὐτὰ... προσέθεσε ὁ Σαρλιὰ μετ' ἓνα ῥέγγος φρίκης. Ἐδῶσε δὲ στὸν μαρκήσιο μὴ μάσκα ἀπὸ μαῦρο βελούδου, ἓνα νταντελλένιο μαντήλι καὶ ἓνα γράμμα. Ὁ Μαρκήσιος ἄρχισε νὰ ἐννοῇ τὰ πάντα.
- Μερσεντὲς ! φώναξε τρέμων ἀπὸ ὄργη.
- Ἐκεῖνη γλωμῆ, ἔτοιμη νὰ σωριασθῆ κάτω, πνιγομένη ἀπὸ λυγμούς, ἄρχισε νὰ θρηνηῖ :
- Δὸν Μιγκέλ !... Ἀγάπη μου ! Μοῦ σκοτώσατε τὸν ἀγαπημένο μου ! Ἐσεῖς εἰσθε οἱ κακοῦργοι ! Κι' ἔπεσε λιποθυμισμένη.
- Ἡ «Ἐραία τῆς Βαρκελώνης» πέθανε τὸ ἴδιον βράδυ ἀπὸ ἀπελπισία καὶ ἀγάπη. Μαράθηκε ὡς κρῖνος !...

(Μεταφρ. ΜΑΡΙΟΥ)

ΧΟΖΕ ΑΛΒΑΡΕΖ

Η ΡΗΚΑΔΟΣ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΕΠΤΑΝΗΣΙΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ Ι. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Σιδερωστέφανος, νὰ μᾶς ζήση ! ἀκούσθη τότε ἀπ' ὅλους μας καὶ ἄρχισαν πλέον αἱ περὶ σχήματος, ἐξωφύλλου, ὕλης, καὶ περὶ ἀγγελίας συνηνοήσεις.

Ἔτσι, λοιπὸν, πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1874 εἶδε τὸ πῶς ὁ πολυπαινεμένος καὶ περιζήτητος τότε «Ζακύνθιος Ἀνθών», τὸν ὁποῖον ἐξέδιδα μέχρι τέλους τοῦ 1878.

Ἄτυχῶς τὴν σειρά τοῦ συγγράμματος τούτου πού εἶχα κρατήσῃ δι' ἐμέ, μοῦ τὴν ἀφαίρσεν κ' ἄποιος, ὁ ὁποῖος δὲν μποροῦσε, βέβαια, νὰ αἰσθανθῆ καὶ τίνας κειμηλίου μ' ἀποστεροῦσε.

Εἶδατε, σεβαστέ μοι κ. Δεγκράν, (*) ἀπὸ πότε ἄρχισα νὰ σᾶς γράφω τὴν ἀληθῶς κουραστικὴν ἐξομολόγησίν μου ταύτην. Σήμερον δὲ θὰ ἴδητε ὅτι ἀναγκάζομαι ἄλλοτε καὶ νὰ τὴν διακόψω.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Προτοῦ προχωρήσω στὸ ἐξομολογητικὸν ξετύλιγμα τῆς προκομμένης μου ζωῆς, ἀνάγκη ν' ἀνοίξω ἐδῶ μὴ μικρὴ παρένθεσι :

Πρέπει νὰ ὁμολογήσω μετ' ὅλην τὴν χρεωστούμενην εὐκρίνεια, πῶς ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ ἔστειλα εἰς τὸν διαπρεπῆ λόγιον κ. Δεγκράν τὴν ἀνωτέραν αὐτοβιογραφίαν μετ' ἐκείνων κάποιες κρυφῆς τρεμοῦλες, ἔνα ἔτσι, πῶς νὰ τὴν κανεῖς, ἔνα ντροπαλόφορο καρδιοκτύπι, ὄχι βέβαια γιὰ λογαριασμὸν δικό μου. ὅτι τοῦ φανέρωσα, τάχα μου, πιστῆ τοῦ βίου μου ζωγραφιά—καθρέφτισμα πικρόγυλο ζωῆς φτωχούλας κ' ἔρημης—ἀλλὰ γιὰ τὴν εὐγενῆ στενοχώρια ποῦ θὰ ἐδοκίμαζεν ἴσως ὁ θερμὸς αὐτὸς τῆς Ἑλλάδος φίλος, βλέποντας γραμμένο ἀπ' τὸ ἴδιόν μου τὸ χερί, πῶς ὁ λόγιος ἄνδρας περὶ τοῦ ὁποῖου ἐξητοῦσε καὶ καλὰ βιογραφικῶς σημειώσεις, δὲν ἦταν ἄλλο παρὰ ἓνας κ ο υ ρ ε ὕ σ, ὅστις, ἀνάμεινα στῆς ἄλλης συφορῆς του, εἶχε καὶ τὴν κατάρα νὰ γράφῃ στίχους. Ἀλλὰ μετ' ὅσοι συγκλήσῃ καὶ μετ' ὅσοι—ἀλήθεια ντροπαλὸ—καμάρῃ, ἐδιάβασα καὶ ξαναδιάβασα, ἐφίλησα καὶ ξαναφίλησά τὴν ἐπιστολήν μου, στὴν ὁποία γλυκοπλένει τὰ εὐγενικώτερα τῆς ὥρας ψυχῆς του αἰσθητά καὶ ἀπ' τὴν ὁποία :

«Ἐντύθη ὁ νοῦς μετ' ἓνα φιερά γιὰ ν' ἄρμενίσῃ πάλιν σὲ πῆλα κόσμον σιεροῦ τοῦ πεθαμένου μου καιροῦ τῆς ζωντανῆς τῆς ζάλης».

Ἡ ἔκδοσις τοῦ «Ζακύνθου Ἀνθών» ἐχαίρεισθη ἀπ' ὅλους ἐνθουσιαστικῶς. Ὅλος γενικῶς ὁ τύπος τῆς Ἑλλάδος τοῦ ἔπλεξε τὰ ἐγκαρδιώτερα ἐγκώμια. Ἐπίσης καὶ μερικὰ τῆς Εὐρώπης φύλλα μετὰ στοργῆς τὸν ἐχαίρεισθησαν. Ἡ Δόξα δ' Ἰστρία, ὁ Βαλαωρίτης, ὁ Ἄλ. Ραγκαβῆς ὡς καὶ ἄλλα φεγγοβόλα πνεύματα, ἔσπευσαν ἐκ τῶν πρώτων νὰ μᾶς τιμήσουν μ' ἐνθαρρυντικὰς ἐπιστολάς τ' αὐτοῦ. Καὶ ἡ συγκλήσις καὶ τὸ καμάρῃ μας καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς μας ὅλο καὶ αὐξάνειαν. Μαζὺ ὅμως μ' αὐτὰ ἤξανα καὶ τοῦ θεοῦ μου τὰ δαιμόνια :

— Πάσι στὸ διάολο ὁ ἀνεψιὸς μου !... Τὸν ἤπρησαν ἄστυχοι λαιμοὶ τοῦ οἰκαλαμαράδες. Γιὰ νὰ ξεκουμπισθῆ νᾶρθη νὰ ξουρίσῃ κανένα, πρέπει πρῶτα νὰ πάρουμε τὴν ἄδεια ἀπὸ τὸ σὸρ Μαρτζώκη ἢ ἀπὸ τὸ σὸρ Σφήκα.

Τοῦτο δὲ τὸ ἔλεγε καὶ τὸ ἔκαμνε. Συχνὰ πυκνὰ, ἐκεῖ πού εἰς κανένα παράμερον τοῦ κουρείου ἐκάναμε τῆς φιλολογικῆς κουβεντίτσας μας, ἐπαρουσιάζετο μετ' ἄλλοιαν, δῆθεν, εὐλάβειαν καὶ σατανικὰ χαμογελῶντας τοὺς ἔλεγε :

— Ἐνας κύριος ἐπιθυμεῖ νὰ ξουρισθῆ... Συγχωρεῖτε, κύριοι, στὸ Γιαννάκι, νὰ λείψω, λιγάκι ;

Οἱ δὲ καλλοὶ φίλοι μου τῶρριχναν καὶ αὐτοὶ κάποτε στὸ γέλιο ἄλλα καὶ πολλὰς φορὲς ἐσηκόνοντο κ' ἐφρυγαν κατηγανακτιζόμενοι.

Ἄστυχοι δ' ἐδῆμοσίεσα τὸ κωμειδύλλιόν μου : «Τὰ γελῶτα ἀποτελέσματα τῆς ζηλοτυπίας» (1874) εὐθὺς ὡς ἔλαβ' τὸ βιβλιόριον μου τοῦτο στὰ χεῖρα μου μου λέγει :

(Ἀκολουθεῖ)

(*) Τὴν αὐτοβιογραφίαν τοῦ αὐτοῦ ὁ Ι. Τσακασιάνος τὴν εἶχε στείλει εἰς τὸν διάσημον ἑλληνιστὴν καὶ συλλέκτην τῶν δημοτικῶν μας τραγουδιῶν Δεγκράν, ὅστις τοῦ τὴν εἶχε ζητήσῃ πρὸς ἔκδοσιν.

